

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **NAMI-Tech s.r.o.**, IČ 26237474
sídlem Purkyňova 125, 612 00 Brno
zastoupený Doc. JUDr. Zdeňkem Koudelkou, Ph.D., advokátem
sídlem Optátova 46, 637 00 Brno

proti
žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**
sídlem Štěpánská 44, 110 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2022, č.j. ČOI 67281/22/O100/Krč/Št,
sp. zn. ČOI 75543/18/3000,

takto:

- I. Rozhodnutí České obchodní inspekce, ústředního inspektorátu, ze dne 18. 5. 2022, č. j. ČOI 67281/22/O100/Krč/ Št, sp. zn. ČOI 75543/18/3000, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč k rukám Doc. JUDr. Zdeňka Koudelky, Ph.D., advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně brojil žalobce proti shora označenému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zčásti změněno prvoinstanční rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Jihomoravského a Zlínského (č. j. ČOI 25541/22/3000/R/II/Mach ze dne 1. 3. 2022). Rozhodnutím o odvolání byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 54 odst. 4 písm. a) zákona č. 90/2016 Sb., o posuzování shody stanovených výrobků při jejich dodávání na trh (dále jen „zákon o posuzování shody“), a přestupku dle § 19a odst. 3 písm. a) zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů (dále jen „zákon o technických požadavcích na výrobky“), a kterým byla žalobci dle § 19a odst. 6 písm. a) zákona o technických požadavcích na výrobky ve spojení s § 93 a násl., § 41 odst. 1 a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, uložena úhrnná pokuta ve výši 55 000 Kč.

II. Podání účastníků

2. V rámci žalobních námitek namítal žalobce především vadné posouzení jeho jednání, neboť byl sankcionován dle § 6 odst. 2 a § 54 odst. 4 písm. a) zákona o posuzování shody (které umožňují postihování za nevypracování technické dokumentace) za vypracování technické dokumentace s údajnými vadami, aniž by však tyto vady byly konkrétně ve výroku rozhodnutí uvedeny, což je podle něj v rozporu s § 93 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, a nebyla posouzena např. testem proporcionality závažnost těchto údajných vad. Následně namítl promlčení u skutků spáchaných v roce 2017, neboť údaj o fakturaci není pro určení počátku promlčecí doby určující. Dále brojil proti vadně provedenému výsledku pana O., který byl vyslechnut ve špatném procesním postavení, a důkaz výsledkem je nezákonný a nepoužitelný. Namítl i, že správní orgány neprovedly jím navržené důkazy, zejm. ohledání výrobků, aniž by jeho návrhy zamítl a zamítnutí zdůvodnil. V další námitce uvedl, že došlo k zásahu do práva na spravedlivý proces, neboť na ústním jednání nebyla za správní orgán přítomna osoba, která rozhodnutí nakonec vydala, přičemž je třeba i ve správním trestání vyžadovat totožnost osoby provádějící a hodnotící důkazy. Namítl i, že měly být z rozhodování vyloučeny pro podjatost úřední osoby žalovaného, neboť na vydání napadeného rozhodnutí se v rozporu s 14 odst. 1 a 6 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, podílely osoby, které se podílely neformálními konzultacemi a metodickým vedením v konkrétní věci na vydání prvostupňového rozhodnutí.
3. Ve svém vyjádření žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K nevypracování technické dokumentace odkázal na odůvodnění rozhodnutí o odvolání. Pokud jde o promlčení přestupku, uvedl, že čas spáchání byl určen okamžikem dodání tohoto výrobku konkrétnímu zákazníkovi a ten dovodily správní orgány z data uskutečnění zdanitelného plnění dle faktur jednotlivým odběratelům v souladu s § 4 odst. 1 písm. e) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. K výsledku pana O. odkázal na napadené rozhodnutí s tím, že žalobce sám měl zájem na jeho výsledku jako svědka, tedy provedení tohoto úkonu nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí vydaných na obou stupních správního řízení. Jak vyplývá z výroků napadených rozhodnutí, neuvedení značky o shodě nebylo žalobci vytýkáno. Pokud jde o vydání napadeného rozhodnutí, to bylo vydáno nikoliv úřední osobou, ale příslušným správním orgánem, za který ho jako oprávněná úřední osoba podepsal zástupce ústředního ředitele Mgr. V. T., který s ohledem na své služební zařazení nemohl být účasten na ústním jednání, které projednáváné v věci vedl inspektorát. K námitce rozhodování vyloučených osob odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a uvedl, že tvrzení žalobce jsou ničím nepodložené domněnky. Podle žalovaného neuvedl žalobce žádné nové

skutečnosti či argumenty.

4. V dalších podáních oba účastníci setrvali na svých stanoviscích.

III. Posouzení věci soudem

5. Krajský soud na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z § 51 odst. 1 s. ř. s.
6. Žaloba je důvodná.

K vadnému posouzení jednání žalobce

7. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve spojení s napadeným rozhodnutím vyplývá, že žalobce byl uznán vinným z toho, že:

- žalobce jako výrobce fakturou č. 010170035 ze dne 19. 10. 2017, fakturou č. 010170039 ze dne 16. 11. 2017, fakturou č. 010170049 ze dne 21. 12. 2017, fakturou č. 010170050 ze dne 31. 12. 2017, fakturou č. 010170009 ze dne 15. 3. 2018, fakturou 010170010 ze dne 22. 3. 2018 odběratelům uvedeným v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně *uvedl na trh stanovené výrobky* - elektrická zařízení určená pro používání v určitých mezích napětí dle nařízení vlády č. 118/2016 Sb., o posuzování shody elektrických zařízení určených pro používání v určitých mezích napětí při jejich dodání na trh, a současně výrobky z hlediska jejich elektromagnetické kompatibility dle nařízení vlády č. 117/2016 Sb., o posuzování shody výrobků z hlediska elektromagnetické kompatibility při jejich dodávání na trh, přičemž k výrobkům DALYN I, DALYN II, a DALYN III - elektrický rozvaděč NN nevypracoval technickou dokumentaci dle požadavků stanovených nařízením vlády č. 118/2016 Sb. a nařízením vlády č. 117/2016 Sb., neprovedl nebo nenechal provést příslušný postup pro posouzení shody; uvedené stanovené výrobky nevyhovovaly požadavkům § 4 odst. 1, 2 a 7 nařízení vlády č. 118/2016 Sb. a § 5 odst. 1, 2 a 6 nařízení vlády č. 117/2016; tím byl ze strany žalobce porušen § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody, čím došlo k naplnění skutkové podstaty ve smyslu § 54 odst. 4 písm. a) zákona o posuzování shody.

- žalobce jako výrobce fakturou č. 010170035 ze dne 19. 10. 2017, fakturou č. 010170039 ze dne 16. 11. 2017, fakturou č. 010170049 ze dne 21. 12. 2017, fakturou č. 010170050 ze dne 31. 12. 2017, fakturou č. 010170009 ze dne 15. 3. 2018, fakturou 010170010 ze dne 22. 3. 2018 odběratelům uvedeným v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně *uvedl na trh stanovené výrobky* - elektrozařízení dle nařízení vlády č. 481/2012 Sb., o omezení používání některých nebezpečných látek v elektrických a elektronických zařízeních, přičemž u výrobků DALYN I, DALYN II, a DALYN III - elektrický rozvaděč NN neprovedl nebo nenechal provést příslušný postup posouzení shody a dále k výrobkům nebylo vydáno a v kopii uchovávalo EU prohlášení o shodě v rozporu s § 13 odst. 1 a 2 zákona o technických požadavcích na výrobky; stanovené výrobky nevyhovovaly požadavkům § 5 odst. 2 a nařízení vlády č. 481/2012 Sb.; tím byl ze strany žalobce porušen § 13 odst. 1 a 2 zákona o technických požadavcích na výrobky, čímž došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku ve smyslu § 19a odst. 3 písm. a) zákona o technických požadavcích na výrobky.

8. Žalobce brojil proti spáchání přestupku podle § 54 odst. 4 písm. a) zákona o posuzování

shody. V případě tohoto deliktu skutková věta rozhodnutí konstatuje, že žalobce uvedl na trh specifikovaná zařízení, přičemž k nim nevypracoval technickou dokumentaci dle požadavků stanovených nařízením vlády č. 118/2016 Sb. a nařízením vlády č. 117/2016 Sb., neprovedl nebo nenechal provést příslušný postup pro posouzení shody. Pokud jde o právní posouzení měl být uvedeným jednáním ze strany žalobce porušen § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody, čím došlo k naplnění skutkové podstaty ve smyslu § 54 odst. 4 písm. a) zákona o posuzování shody.

9. Podle § 54 odst. 4 písm. a) zákona o posuzování shody se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že jako hospodářský subjekt nesplní některou z povinností podle § 6 až 9 a § 11 nebo některou z povinností podle § 29, 30, 32, 34, 35, 37, 39, 40, 41, 44, 47, 47a a 48.
10. Podle § 54 odst. 4 písm. d) zákona o posuzování shody lze za přestupek uložit pokutu do 500 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 4.
11. Podle § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody je výrobce povinen vyhotovit technickou dokumentaci a provést nebo si nechat provést postup posouzení shody stanovený nařízením vlády. Rozsah a způsob vyhotovení technické dokumentace může být stanoven nařízením vlády. Po prokázání shody je výrobce povinen v případech stanovených nařízením vlády vypracovat EU prohlášení o shodě nebo jiný dokument potvrzující shodu (dále jen „prohlášení o shodě“) a umístit označení CE nebo jiné stanovené označení. Technickou dokumentaci a prohlášení o shodě je povinen uchovávat v rozsahu a po dobu, které stanoví nařízení vlády.
12. Ustanovení § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody normuje povinnost výrobce vypracovat technickou dokumentaci a provést nebo si nechat provést postup o posouzení shody stanovený nařízením vlády. Naopak neupravuje povinnost výrobce uvádět na trh pouze výrobky, u kterých byla splněna tato povinnost.
13. Ze skutkové věty napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že žalobce je sankcionován za to, že *uvedl na trh výrobky, u kterých nebyla splněna povinnost dle § 6 odst. 2 zákona o posuzování shody*. Správní orgány tedy sankcionovali žalobce za jednání, které není porušením § 6 odst. 2 citovaného zákona, neboť to nepostihuje „uvádění výrobků na trh“.
14. Zároveň při formulaci skutkové věty ve vztahu k vypracování technické dokumentace žalobce pozměnil text § 6 odst. 2 citovaného zákona, který ukládá povinnosti *„vyhotovit technickou dokumentaci a provést nebo si nechat provést postup posouzení shody stanovený nařízením vlády“*.
15. Podle pravidel českého pravopisu je výklad citovaného ustanovení jednoznačný. Výrobce je povinen vyhotovit jednak technickou dokumentaci a kromě toho dále k tomu provést sám nebo si nechat provést postup posouzení shody.
16. Oproti tomu žalobce byl shledán vinným tím, že při uvedení výrobku na trh nevypracoval technickou dokumentaci dle požadavků stanovených nařízením vlády č. 118/2016 Sb. a nařízením vlády č. 117/2016 Sb., neprovedl nebo nenechal provést příslušný postup pro posouzení shody.
17. Pravidla českého pravopisu pro správními orgány zvolený způsob formulace stanovují, že spojka *nebo* je ve významu *slučovacím*, tj., vyjadřuje možnost volby mezi shodnými, libovolně zaměnitelnými variantami. V intencích žalobou napadeného rozhodnutí měl

žalobce volbu mezi vypracováním dokumentace, provedení postupu pro posouzení shody a možností nechat si provést postup pro posouzení shody.

18. Tím žalovaný pozměnil význam citovaného ustanovení, neboť z napadeného rozhodnutí není patrné, zda je žalobci vytýkáno kumulativní nesplnění všech povinností, nebo jen některé z nich, nebo dvou.
19. Žalovaný ve výroku dále odkazoval na nesplnění podmínek § 4 odst. 1, 2 a 7 nařízení vlády č. 118/2016 Sb. a § 5 odst. 1, 2 a 6 nařízení vlády č. 117/2016, která obsahují celou řadu povinností, které musí výrobce splnit *před uvedením na trh* nebo *u každého výrobku*.
20. Podle § 4 odst. 1 nařízení vlády č. 118/2016 Sb. výrobce před uvedením elektrických zařízení na trh zajistí, aby tato zařízení byla navržena a vyrobena v souladu se základními technickými požadavky stanovenými v příloze č. 1 k tomuto nařízení, vypracuje technickou dokumentaci uvedenou v příloze č. 3 k tomuto nařízení a provede nebo nechá provést postup posuzování shody stanovený v příloze č. 3 k tomuto nařízení.
21. Podle odst. 2 citovaného ustanovení pokud byl soulad elektrického zařízení se základními technickými požadavky stanovenými v příloze č. 1 k tomuto nařízení prokázán postupem posuzování shody, vypracuje výrobce EU prohlášení o shodě a podle § 12 umístí označení CE.
22. Podle odst. 7 citovaného ustanovení výrobce dále uvede na elektrickém zařízení, nebo, není-li to možné, na obalu nebo v dokladu přiloženém k elektrickému zařízení své jméno nebo obchodní firmu, popřípadě ochrannou známku, a adresu pro doručování, na níž jej lze kontaktovat. Adresa pro doručování musí být adresou místa, na kterém lze výrobce skutečně zastihnout. Kontaktní údaje se uvádějí v jazyce snadno srozumitelném konečným uživatelům a orgánu dozoru.
23. Podle § 5 odst. 1 nařízení vlády č. 117/2016 Sb. výrobce při uvádění přístrojů na trh zajistí, aby tyto přístroje byly navrženy a vyrobeny v souladu s § 3 odst. 1, vypracuje technickou dokumentaci uvedenou v příloze č. 2 nebo 3 k tomuto nařízení a provede nebo nechá provést příslušný postup posuzování shody uvedený v § 10.
24. Podle odst. 2 citovaného ustanovení pokud byl soulad přístroje se základními technickými požadavky daným postupem posuzování shody prokázán, vypracuje výrobce EU prohlášení o shodě a umístí označení CE.
25. Podle odst. 6 citovaného ustanovení výrobce uvede na přístroji, nebo, není-li to možné, na obalu nebo v dokladu přiloženém k přístroji své jméno nebo obchodní firmu, popřípadě ochrannou známku, a adresu pro doručování, na níž jej lze kontaktovat. Adresa pro doručování musí být adresou místa, na kterém lze výrobce skutečně zastihnout. Kontaktní údaje se uvádějí v jazyce snadno srozumitelném konečným uživatelům a orgánu dozoru.
26. Z napadeného rozhodnutí ani z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není patrné, zda žalobce nesplnil všechny povinnosti uvedené dotčenými nařízeními, nebo jen některé. Krom toho z nich nevyplývá ani to, zda nesplnění uvedených podmínek je takovou vadou, pro kterou lze technickou dokumentaci považovat fakticky za neexistující.
27. Další vadou napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně je zahrnutí § 4 odst. 7 nařízení vlády č. 118/2016 Sb. a § 5 odst. 6 nařízení vlády č. 117/2016 Sb. do sankcionovaného deliktu, když zároveň byla z výroků rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vypuštěna právě ta část jednání žalobce, která se týkala neuvedení adresy výrobce.

28. Žalobce byl tedy postižen za jednání, na které nedopadá aplikovaná skutková podstata přestupku, navíc skutková věta přestupku je formulována natolik vadně, že došlo k nesprávné aplikaci použité skutkové podstaty.

K promlčení přestupků

29. Bez ohledu na to, že není na jisto postaveno, co vlastně správní orgány kladou žalobci za vinu a pod kterou skutkovou podstatu subsumují jednání žalobce, považuje soud za vhodné pro účely dalšího řízení (i s ohledem na vznesenou žalobní námitku) vyjádřit se k i otázce běhu promlčecí lhůty u přestupku dle § 54 odst. 4 písm. a) zákona o posuzování shody.
30. Žalobce promlčení skutků za rok 2017 dovozoval z toho, že údaj o fakturaci není pro určení počátku promlčecí doby určující. Podle žalobce je podstatné faktické dodání výrobků jejich odběratelům.
31. Podle § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání; jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání. Do této doby se nezapočítává doba, po kterou trvala některá ze skutečností podle odstavce 1.
32. Podle § 32 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich se do promlčecí doby nezapočítává doba, a) po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení, b) po kterou bylo řízení o přestupku přerušeno proto, že bylo možné očekávat uložení trestu obviněnému z přestupku za jiný skutek v trestním řízení, přičemž správní trest, který lze uložit v řízení o přestupku, je bezvýznamný vedle trestu, který by bylo možné uložit v trestním řízení, c) po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní, d) po kterou trvalo podmíněné upuštění od uložení správního trestu.
33. Podle § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich se promlčecí doba přerušuje a) oznámením o zahájení řízení o přestupku, b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu, přerušuje se běh promlčecí doby jeho doručením, c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání; přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.
34. Podle § 3 písm. b) zákona o posuzování shody se pro účely tohoto zákona rozumí uvedením na trh první dodání výrobku na trh Evropské unie.
35. Podle § 3 písm. a) zákona o posuzování shody se pro účely tohoto zákona rozumí dodáním na trh dodání výrobku k distribuci, spotřebě nebo použití na trhu Evropské unie v rámci obchodní činnosti, ať už za úplatu nebo bezúplatně.
36. Podle § 2 písm. b) zákona o technických požadavcích na výrobky se pro účely tohoto zákona rozumí *uvedením výrobku na trh* první dodání výrobku na trh v rámci obchodní činnosti, kterým se rozumí předání nebo nabídnutí k předání výrobku nebo převod vlastnického práva k výrobku za účelem distribuce, používání nebo spotřeby na trhu Evropské unie, nestanoví-li zvláštní zákon jinak. Za uvedené na trh se považují i výrobky vyrobené nebo dovezené pro provozní potřeby při vlastním podnikání výrobců nebo dovozců a výrobky poskytnuté k opakovanému použití, je-li u nich před opakovaným použitím posuzována shoda s právními předpisy, pokud to stanoví nařízení vlády. Je-li to nezbytné, vláda nařízením blíže vymezí pojem uvedení na trh pro výrobky, na které se tento technický

předpis vztahuje.

37. Nařízení vlády č. 118/2016 Sb. v § 1 odst. 1 odkazuje na Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2014/35/EU, která v čl. 2 bod 2) pro účely směrnice rozumí „uvedením na trh“ první dodání elektrického zařízení na trh Unie.
38. Nařízení vlády č. 117/2016 Sb. v § 1 odst. 1 odkazuje na Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2014/35/EU, která v čl. 3 bod 10) pro účely směrnice rozumí „uvedením na trh“ první dodání elektrického zařízení na trh Unie.
39. V případě obou přestupků je žalobce sankcionován za to, že opakovaně *uvedl na trh* výrobky DALIN I-III. V případě obou přestupků se jednalo o uvedení tří typů výrobků a celkem šesti jednání spočívajících v *uvedení na trh*.
40. Jak vyplývá z obou shora citovaných nařízení vlády i ze zákona o posuzování shody, tak pokud se v nich hovoří o *uvedení na trh*, jde vždy o jeden jednorázový okamžik spočívající v *prvním uvedení výrobku na trh*. Nelze tedy hovořit o *opakovaném* uvádění na trh. Každý výrobek je uveden na trh pouze jedinkrát, další prodeje výrobků již představují dodání. Pokud tedy mají být některé povinnosti splněny *před* uvedením na trh, musí být splněny *před prvním* uvedením na trh.
41. Je zřejmé, že správní orgány zaměňují pojem dodání na trh a uvedení na trh, což má dopad do hodnocení promlčení přestupků v nyní projednávané věci, a vycházely (pravděpodobně) z toho, že by jednotlivé faktury představovaly *první* uvedení výrobků DALYN I- III. Tato úvaha je ale založena na chybném výkladu toho, že k uvedení výrobku na trh může docházet při každém jednotlivém dodání typového výroku odběrateli.
42. V dalším řízení se po ujasnění skutku proto správní orgány budou zabývat otázkou promlčení přestupků se zohledněním uvedeného výkladu uvedení výrobku na trh.

K výsledku M. O.

43. Mezi účastníky není sporné, že M. O. byl v době svého výsledku jednatelem žalobce. Z obsahu správního spisu vyplývá, že M. O. byl dne 14. 7. 2021 vyslechnut jako svědek dle § 55 správního řádu. Pan O. byl dle tohoto ustanovení poručen o právech a povinnostech svědka a o následcích nepravdivé nebo neúplné výpovědi. Poučení vzal pan O. na vědomí.
44. Podle § 82 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich právní orgán může provést výslech obviněného; je-li to nezbytné k uplatnění práv obviněného, správní orgán výslech provede. Výslech obviněného nesmí být proveden za stejných podmínek, za jakých nesmí být vyslýchán svědek.
45. Podle § 82 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich má obviněný právo nevypovídat. Správní orgán nesmí obviněného nutit k výpovědi nebo doznání. Správní orgán obviněného před výsledkem poučí o právu nevypovídat a o zákazu provádět výslech.
46. Podle § 55 správního řádu každý, kdo není účastníkem, je povinen vypovídat jako svědek; musí vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet (odst. 1); svědek nesmí být vyslýchán o utajovaných informacích chráněných zvláštním zákonem, které je povinen zachovat v tajnosti, ledaže byl této povinnosti příslušným orgánem zproštěn (odst. 2); svědek nesmí být vyslýchán též tehdy, jestliže by svou výpovědí porušil státem uloženou nebo uznanou povinnost mlčenlivosti, ledaže byl této povinnosti příslušným orgánem nebo tím, v jehož

zájmu tuto povinnost má, zproštěn (odst. 3); výpověď může odepřít ten, kdo by jí způsobil sobě nebo osobě blízké nebezpečí stíhání pro trestný čin nebo správní delikt (odst. 5); správní orgán svědka před výslechem poučí o důvodech, pro které nesmí být vyslýchán, o právu odepřít výpověď, o jeho povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčet a o právních následcích nepravdivé nebo neúplné výpovědi (odst. 5).

47. S vědomím toho, že se ve věci jedná o otázku správního trestání, má soud za to, že jsou pro věc použitelné závěry, které přijal Nejvyšší správní soud k otázce výsledku jednání v daňových řízeních. V rozsudku ze dne 25. 10. 2018, č. j. 10 Afs 160/2018-45, Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Je sice pravda, že daňový subjekt v roli svědka ve vlastní věci nevystupuje. Postavení svědka v jakémkoli řízení (ať už správním či soudním) se obecně vyznačuje především tím, že „svědkem je ten, kdo má vypovídat o skutečnostech, které se týkají jiných osob, nikoliv svědka samotného“ (viz rozsudek ze dne 27. 11. 2013, č. j. 8 Afs 31/2013-45, věc PRORATIO-plus, bod 38, srov. obecně též rozsudek ze dne 20. 8. 2017, č. j. 6 Afs 237/2017-23, věc SUPTel – DISK, a tam v bodech 14 až 16 cit. judikaturu). Správně musí proběhnout výslech daňového subjektu nebo jeho statutárního orgánu jako tzv. účastnický výslech, tedy výslech účastníka řízení; eventuální záměna institutu výsledku svědka a účastnického výsledku však zpravidla nebude mít povahu nezákonnosti s dopadem na zákonnost samotného rozhodnutí (srov. věc PRORATIO-plus, body 39 a 40).“* V citovaném rozsudku 27. 11. 2013, č. j. 8 Afs 31/2013-45, Nejvyšší správní soud uvedl: *„39. Vypovídal-li tedy v posuzované věci J. Zach ke skutečnostem týkajícím se stěžovatele, nevypovídal o skutečnostech, které by se týkaly jiných osob, protože byl v rozhodné době statutárním orgánem stěžovatele i společnosti PRORATIO. Výpověď J. Zacha tedy nemohla být hodnocena v daňovém řízení jako výpověď svědka ve smyslu § 8 a § 31 odst. 4 daňového řádu, ale měla být hodnocena jako výpověď účastníka řízení (srov. rozsudek č. j. 5 Afs 6/2010–101).“*
48. 40. Skutečnost, že finanční úřad hodnotil výpověď J. Zacha jako výpověď svědka, však sama o sobě nezpůsobuje nezákonnost poručení předmětné výpovědi nebo nezákonnost daňového řízení. V kasační stížnosti stěžovatel netvrdil, že by J. Zach byl při podání svědecké výpovědi nucen vypovídat o skutečnostech, o kterých by jinak jako účastník řízení mohl odepřít vypovídat. Netvrdil ani konkrétní dotčení na svých právech jiným způsobem. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud nepovažoval nesprávnou úvahu městského soudu za natolik závažné pochybení, aby způsobilo nezákonnost předmětného rozsudku.“
49. V nyní posuzované věci je situace zcela obdobná. Žalobce sám svým podáním ze dne 1. 6. 2021 navrhl, aby výslech pana O. proběhl v procesním postavení svědka. Bylo jisté na správním orgánu prvního stupně, aby správně vyhodnotil, v jakém procesním postavení měl pan O. vypovídat. Z obsahu správního spisu plyne, že pan O. měl být vyslechnut v procesním postavení zástupce obviněného a nikoliv svědka.
50. Přesto však soud neshledal v tomto důvody, pro které by mělo dojít ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. V podané žalobě totiž žalobce nijak netvrdí, že by pan O. byl nucen vypovídat o skutečnostech, o kterých by jinak jako účastník řízení mohl odepřít vypovídat a netvrdil ani konkrétní dotčení na svých právech jiným způsobem.
51. Z protokolu o výsledku je patné, že v podstatě celý výslech je vyjádřením pana O. k technologiím žalobce, jejich patentové ochraně a využitelnosti. Celkem mu byly položeny dvě otázky, jedna ze strany zmocněnce žalobce a jedna ze strany správního orgánu, která

zněla: „Je zařízení DALYN využitelné i v domácnostech?“

52. Jak plyne ze správního spisu, pochybení správního orgánu spočívalo toliko v záměně procesního postavení, nicméně bez toho, že by během výsledku byly kladeny panu O. jakékoliv otázky, které by mohly směřovat k porušení procesních práv jeho samotného, nebo žalobce jako takového.
53. Lze proto uzavřít, že řízení bylo v souvislosti s výsledkem pana O. zatíženo procesní vadou, ta však nemohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

K neprovedení žalobcem navržených důkazů

54. Z obsahu žaloby vyplývá, že námitku neprovedení navržených důkazů nad rámec kontrolního protokolu ve smyslu § 81 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich spojil konkrétně s jediným neprovedeným důkazem, a to s ohledáním výrobků, na kterých by měla být uvedena příslušná značka o shodě. V podané žalobě žalobce konkrétně uvedl: „*Pakliže však jsou navrženy k provedení další důkazy a správní orgán je provede, musí k nim přihlížet a odůvodnění se s nimi vypořádat. Pokud důkazy vůbec neprovedl, musí v odůvodnění svého rozhodnutí uvést, proč tak neučinil. Rovněž tak se musí vypořádat s tvrzeními obviněného a případně je vyvrátit. To se především týká soustavného tvrzení obviněného, že na výrobcích je příslušná značka o shodě uvedena, což lze zjistit ohledáním výrobků. Přitom k tomuto důkazu vůbec správní úřad nepřistoupil a opírá se o protokol o kontrole, přičemž však při kontrole žádný výrobek ohledán nebyl.*“ (zdůraznění provedeno zdejším soudem).
55. Z obsahu správního spisu vyplývá, že v odvolání brojil žalobce proti vadám dokazování v bodech VI. obecně a XIV. konkrétně proti odebrání vzorku. Soud ze žalobou napadeného rozhodnutí shledal, že s oběma odvolacími námitkami se žalovaný vypořádal. Za podstatný považuje soud odkaz na „Vyrozumění obviněné před vydáním rozhodnutí“ ze dne 19. 1. 2022. Zejména z něho je patrné, že správní orgán prvního stupně postupně reaguje na jednotlivé výsledky i listiny dokládané žalobcem v rámci správního řízení s tím, že uvádí i důvody, proč je (ne)považuje za podstatné pro vedené řízení.
56. Pokud jde o odběr vzorku, tak samotným ohledáním bylo možné ověřit jednak funkčnost výrobku, a dále to, zda byla na výrobku uvedena značka o shodě a další povinné údaje.
57. Soud se ztotožňuje žalovaným, který v napadeném rozhodnutí uvedl, že předmětem řízení nebylo ověřit funkčnost výrobků DALYN I-III, tudíž odběr vzorku za tímto účelem neměl žádný smysl pro vedené řízení.
58. Pokud jde o prokázání uvedení značky o shodě na dotčených výrobcích, tak ani v tom smyslu není třeba ohledání výrobků, neboť její neuvedení na předmětných výrobcích nebylo žalobci vyčítáno jako přestupkové jednání. Ohledání výrobků by proto pro řízení v tomto směru nemělo žádný význam.

K nepřítomnosti osoby, která vydala rozhodnutí, u ústního jednání

59. Ze správního spisu vyplývá, že v prvním stupni rozhodovala ve věci České obchodní inspekce, inspektorát pro Jihomoravský a Zlínský kraj a rozhodnutí podepsal Mgr. Karel Havlíček, ředitel inspektorátu. Napadené rozhodnutí vydal Ústřední inspektorát České obchodní inspekce a toto rozhodnutí podepsal Mgr. V. T., zástupce ústředního ředitele České obchodní inspekce.

60. V žalobě žalobce namítl, že V. T., který vydal správní rozhodnutí, nebyl přítomen u ústního jednání, u kterého byly prováděny důkazy. Již z toho, že Mgr. T. podepsal až druhostupňové rozhodnutí, tj. podílel se na rozhodování v odvolacím řízení, je zřejmé, že neměl žádný důvod ani právo účastnit se na ústním jednání správního orgánu prvního stupně, tudíž tím, že se úřední osoba oprávněná podpisovat rozhodnutí za odvolací orgán neúčastnila ústního jednání před správním orgánem prvního stupně, nemohlo být zasazeno do práva na spravedlivý proces.
61. Pokud jde o odkaz žalobce na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 6. 2016 ve věci sp. zn. I. ÚS 794/16, tak ten na věc nelze aplikovat ani analogicky, neboť v něm Ústavní soud posuzoval výlučně otázku, zda aplikací § 262 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, krajským soudem nedošlo k porušení základního práva stěžovatele dle ustanovení čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. (dle citovaného § 262 trestního řádu platí, že rozhodne-li odvolací soud, že se věc vrací k novému projednání a rozhodnutí soudu prvního stupně, může zároveň nařídit, aby byla projednána a rozhodnuta v jiném složení senátu. Z důležitého důvodu může také nařídit, aby ji projednal a rozhodl jiný soud téhož druhu a téhož stupně v jeho obvodě.)
62. Žalobce ve věci cituje bod 56. označeného nálezu, dle kterého „*Odvolací soud není oprávněn zrušit rozsudek nalézacího soudu pouze proto, aby prosadil své vlastní hodnocení důkazů, které však sám neprovedl. Ústavně neakceptovatelné zasahování do skutkových zjištění nalézacího soudu nelze označit za závazný právní názor ve smyslu ustanovení § 264 odst. 1 trestního řádu a následné nerespektování tohoto právního názoru ze strany nalézacího soudu označit za dostatečný důvod přikázání věci k projednání a rozhodnutí jinému samosoudci podle ustanovení § 262 trestního řádu. Je totiž v rozporu s právem na zákonného soudce (a tedy s čl. 38 odst. 1 Listiny), pokud závěr odvolacího soudu o nutnosti postupu podle § 262 trestního řádu spočívá na důvodech nepřipustných nebo není náležitě odůvodněn.*“
63. Z uvedeného je patrné, že citace žalobce je vytržena z kontextu celého nálezu. Nelze z ní dovozovat závěry, které žalobce uvádí v žalobě. V nyní posuzované věci nedošlo ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, ani k jeho změně, kterou by mělo dojít k prosazování názoru odvolacího orgánu. Je sice zřejmé, že došlo ke změně prvostupňového rozhodnutí, ale pouze a jedině na základě obsahu správního spisu v souladu s § 98 zákona o odpovědnosti za přestupky ve spojení s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, aniž by bylo doplňováno dokazování.
64. Je z podstaty věci zcela nesmyslné a nezákonné, aby se jakýkoliv pracovník odvolacího orgánu, natož jeho představený, účastnil ústních jednání a zjišťování skutkového stavu před správním orgánem prvního stupně (viz § 14 odst. 6 správního řádu). Stejně nesmyslné je, aby pro rozhodování odvolacího orgánu musel odvolací orgán zopakovat veškeré dokazování, aby ho mohl hodnotit.

K podjatosti úředních osob žalovaného

65. Podle § 14 odst. 1 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze *důvodně* předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.
66. Podle § 14 odst. 6 správního řádu je vyloučena z rozhodování též ta úřední osoba, která se účastnila řízení v téže věci na jiném stupni. Důvodem vyloučení není účast na úkonech před

zahájením řízení nebo na výkonu kontroly prováděné podle zvláštního zákona.

67. Podstatou žalobní námitky je tvrzení žalobce, že „zjistil, že pro složitost věci probíhaly konzultace prvostupňového inspektorátu a žalovaného Ústředního inspektorátu ČOI ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Fakticky tedy nerozhodoval první stupeň po svém uvážení, ale na základě pokynů ústředního inspektorátu. ... Žalobce zatím není schopen tyto podjaté úřední osoby žalovaného identifikovat jménem, proto žádá výslech těch úředních osob žalovaného i žalobce, aby se ozřejmila praxe předběžných konzultací s územními inspektoráty s ústředním inspektorátem ČOI v komplikovanějších věcech.“
68. Žalovaný v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření jasně uvedl, že žádné konzultace se správním orgánem prvního stupně, a to ani v oblasti technického posouzení, neprobíhaly.
69. V případě, že žalobce namítá podjatost správního orgánu prvního stupně, je na něm, aby věrohodným způsobem uvedl alespoň v základních obrysech skutečnosti, z nichž dovozuje, že existuje možnost podjatosti. Citované ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu vyžaduje existenci *důvodného* předpokladu podjatosti. Konstantní judikatura správních soudů vyžaduje, aby námitka podjatosti byla formulována jednoznačně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2019, čj. 9 As 70/2019-34).
70. V nyní projednávané věci je uvedená žalobní námitka obsahující namítanou podjatost úředních osob žalovaného formulována naprosto spekulativně. Žalobce sice uvádí, že zjistil, že probíhaly mezi správními orgány konzultace, nicméně v žádném ze svých dalších podání ani v reakci na vyjádření žalovaného k tomu nic bližšího neuvedl. Z pohledu soudu se proto jedná pouze o ničím neprokázanou námitku a s ohledem na její spekulativní charakter bez jakéhokoliv bližšího věrohodného odůvodnění nepřistoupil ani k navrženému výslechu svědků.

IV. Závěr a náklady řízení

71. Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je jednak dle § 78 s. ř. s. nezákonné a zároveň nepřezkoumatelné; soud proto vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení dle § 78 odst. 4 s. ř. s. V něm bude žalovaný vázán shora uvedeným právním názorem krajského soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
72. Výroky o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl v řízení plný úspěch, a proto mu náleží náhrada nákladů řízení, která sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč, z odměny právního zástupce a náhrady hotových výdajů právního zástupce. Odměna právního zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, za tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, seps žaloby, seps repliky) 3 x 3 100 Kč. Náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 4 citované vyhlášky 3 x 300 Kč za tytéž úkony právní služby. Celková částka náhrady nákladů na odměnu právního zástupce, hotové výdaje a za promeškaný čas tak činí spolu se zaplaceným soudním poplatkem a DPH 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí

být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. září 2024

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu